

cháváš okolní společnost zničit tvou realitu. Měla by ses zasadit za právo cítit svou bolest.

Lizzie: Cítíš se ještě jako šaman? Myslím, hodně fanoušků Doors se dívá na tebe, že je dokáže přivést ke spáse. Přijímáš ještě tu roli?

Jim: Nejsem si jistý, jestli to je spása, co po mě lidi chtějí, nebo chtějí, abych je tam dovedl. Šaman je léčitel – jako doktor-čaroděj. Já ale nevidím, že by se někdo kvůli tomu na mě obracel. Nevnímám sebe jako zachránce.

Lizzie: A jak se tedy vůči nim cítíš?

Jim: Šaman je něco jako obětní beránek. Já cítím tu roli umělce jako šamana a obětního beránka zároveň. Lidé promítají své fantazie na šamana a své fantazie na jeho zničení. Respektuji ty impulzy, který každý má, ale nepřijímám je. Útoky, trestáním mě, se můžou cítit ukojeni, díky těm impulzům.

Lizzie: Je to jako, co jsi říkal o lidech před chvílí, že mají hodně emocí vůči symbolům – popové idoly například?

Jim: Tak. Lidé se bojí sami sebe – nebo jejich vlastní reality – jejich pocitů. Lidé sice říkají, jak je láska úžasná, ale je to kravina. Láska bolí. Pocity ruší. Lidi jsou učení, že bolest je zlá a nebezpečná. Jak ale můžou prožívat lásku, když se bojí cítit?

Lizzie: Je to proto jak zpíváš: "My only friend, the End".....?

Jim: Někdy je bolest příliš velká, aby se dala popsat, nebo dokonce i prožít. To jí ale nedělá zlou – dokonce ani nezbytně nebezpečnou. Ale lidé se bojí smrti ještě více než bolesti. Je to zvláštní, že se bojí smrti. Život bolí mnohem víc než smrt. V okamžiku smrti je po bolesti. Jo – myslím, že smrt je kamarádka.

Lizzie: Lidé považují sex za velké osvobození – svrchovaná svoboda. Není v tvých písních náznak, že svobody je možné dosáhnout pomocí sexu?

Jim: Sex může být osvobození, ale taky to je vězení.

Lizzie: Co ale dělá ten rozdíl?

Jim: Je to stále otázka, jak člověk vnímá své tělo – své pocity. Hodně lidí je tak utýráno pravidly a pře-

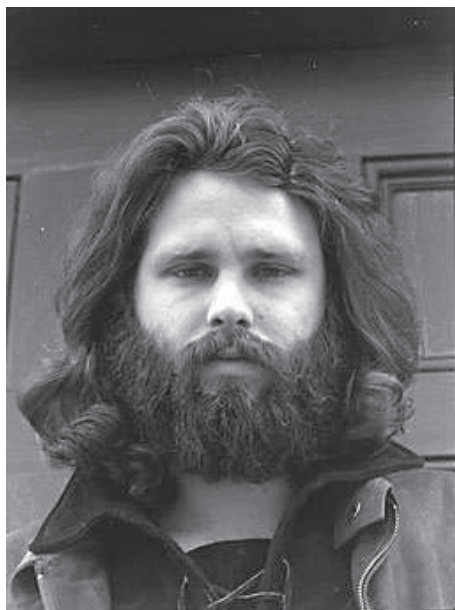
tvářkou, že se sotva hýbou. Mrzáčíme se lízí.

Lizzie: Jak se můžeme prolomit skrz pravidla a lízí?

Jim: Posloucháním svého těla – otevřením se smyslům. Blake tvrdil, že tělo je vězení duše, pokud není těch 5 smyslů plně vyvinuto a otevřeno. On považoval (lidský) smysl jako okno do duše. Pokud sex zahrnuje všechny smysly, může být prožit jako mystický zážitek.

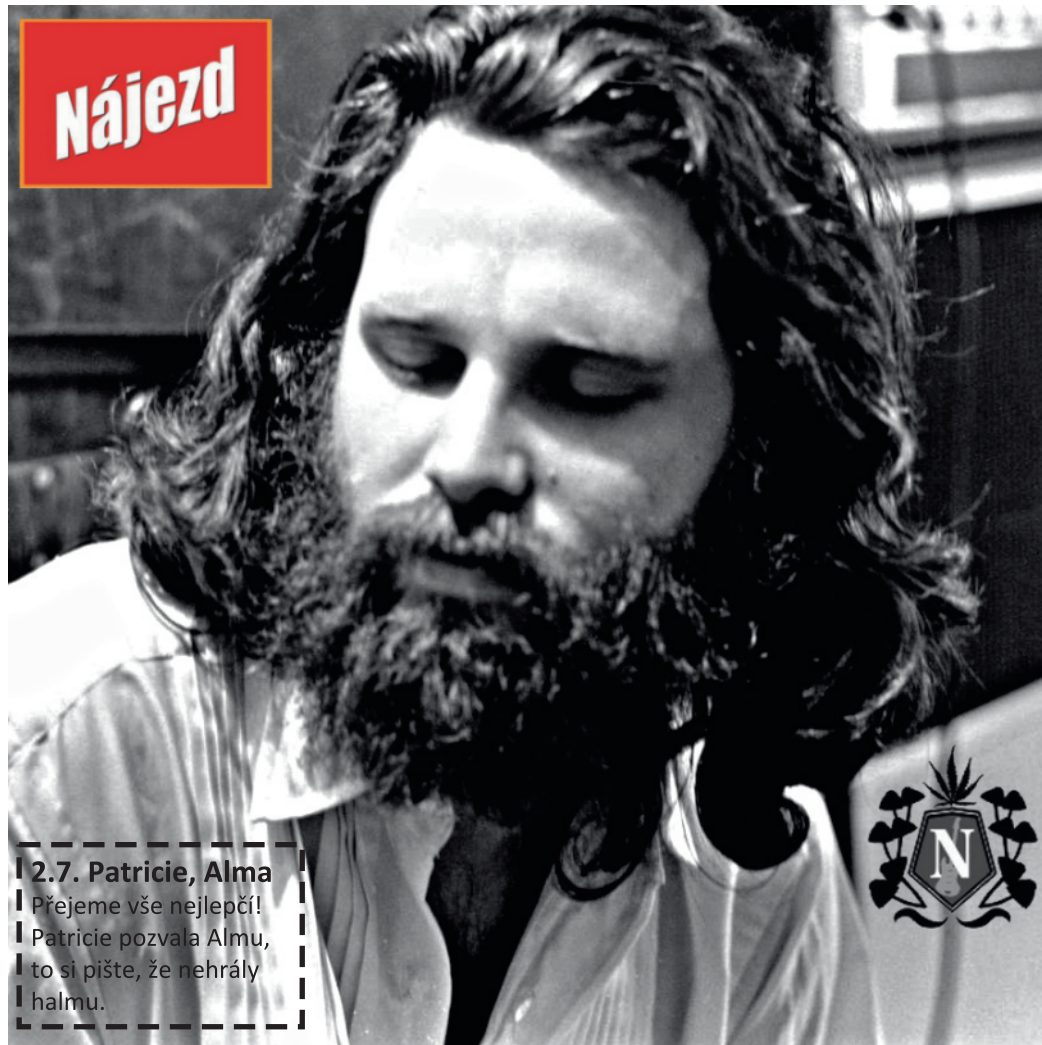
Lizzie: V některých písních prezentuješ sex jako únik - útočiště, jako třeba: „Crystal Ship“, „Soft Parade“, „Soul Kitchen“. Vždy se mi líbil ten způsob, jak text nabízí paralely mezi sexem a smrtí – „Moonlight drive“ je jedním z těch příkladů. Není to úplně odmítnutí těla?

Jim: Ne úplně – naopak. Pokud odmítneš své tělo, tak se tělo stane tvým vězením. Je to paradox – pokud chceš přejít limity svého těla, musíš se do něj vnořit (pohroužit) – úplně se otevřít smyslům. Je to tak jednoduché otevřít se úplně tělu – jsme učení, že tělo je cosi, co máme kontrolovat a ovládat – přirozené procesy jako chcaní a srání jsou považovány za nečisté... puritánská mentalita umírá pomalu. Jak může být sex osvobozením, když se bojíš dotknout svého těla – když se snažíš z něho utéct?

obrázky: www.theseamericans.com

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 2.7.2014, číslo 133, online: najezd.wz.cz

2.7. Patricie, Alma
Přejeme vše nejlepší!
Patricie pozvala Almu,
to si pište, že nehrály
halmu.

Kalindář

- 3.-6.7. **Magorovo Vydrí** u Skaláka ve Mlejně. Meziříčko u Želetavy. Vstup volný.
- 5.-6.7. **Litoměřický kořen** - 20. ročník. Přehlídka alternativy z roku 1994 (ti, co ještě žijí a hrají). Vstup 550,- (2 dny).
- 13.7. d.s. Bohém hraje **Etudy Mořičvíl**. Kde: U Viléma (Bubenečská, Dejvice), start: 20:00.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

Jim Morrison (8.12.1943 – 3.7.1971)

Divadelní spolek Bohém

Vyhlašuje konkurz pro lidi,

- kteří se nestydí ukázat, co je v nich
- jsou dostatečně šílení
- a mají chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda** 731 621 128

antoncamaj@seznam.cz

FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

The Lords and The New Creatures

Interview Lizzie Jamesové s Jimem Morrisonem z 14.4.1971, originál: archives.waiting-forthe-sun.net.

Lizzie: Myslím, že fanoušci Doors tě vnímají jako zachránce, vůdce, který je vysvobodí. Co si o tom myslíš?

Jim: To je absurdní. Jak můžu někoho osvobodit, když nemá koule stát za sebe a vydobýt si vlastní svobodu? Myslím, že to je lež - lidi sice tvrdí, že chtějí být svobodní – každý potvrdí, že svoboda je to, co chce nejvíc, nejsvatější a nejdražší věcí, kterou člověk může mít. Ale to jsou sračky. Lidi se bojí svobody – drží se svých okovů (řetězů). Brojí proti komukoliv, kdo se snaží ty okovy uvolnit. Je to jejich bezpečnost... Jak můžou očekávat, že někdo jiný je vysvobodí, když ani sami nechtějí být svobodní?

Lizzie: Proč si myslíš, že se lidi bojí svobody?

Jim: Myslím, že lidé vzdorují svobodě, protože se bojí neznáma. To je zvláštní... To neznámo bylo jednou velmi známé. Je to tam, kam náleží naše duše... Jediné řešení je konfrontace – konfrontace sebe sama – s největším možným představitelným strachem. Vydej se svému největšímu strachu. Potom strach nemá sílu a strach ze svobody se scvrkne a zmizí. Jsi svobodná.

Lizzie: Co myslíš tou svobodou?

Jim: Svoboda má několik druhů – je tu moc nedorozumění... Nejdůležitější druh je svoboda být tím, kým jsem. Obchoduješ s realitou pro roli (personu). Nabízíš své smysly za akt (divadelní roli). Vzdáš se schopnosti cítit a výměnou získáš masku. Nemůžeme mluvit o větším rozměru revoluce, pokud zde není revoluce na osobní úrovni. To se musí stát nejdřív uvnitř. ... Člověku lze sebrat politickou svobodu a nebude cítit újmu, dokud mu ale nevezmeš jeho svobodu cítit. To jej zničí.

Lizzie: Jak může někdo získat moc, aby sebral člověku svobodu cítit?

Jim: Někteří se vzdávají své svobody vědomě – někteří jsou nuceni se jí vzdát. Uvěznění začíná porodem. Společnost, rodiče – oni si vezmou tu svobodu, se kterou se člověk narodí. Jsou zde rafi-

nované způsoby, jak potrestat lidi za to, že cítí. Kolem sebe vidíš spousty lidí se zničeným přirozeným citem. Imituj, co vidíš.

Lizzie: Tvrdíš, že my, v podstatě jsme postaveni k tomu bránit a tvořit společnost, která omezuje naši svobodu k citu?

Jim: Jistě, učitelé, náboženští vůdci – dokonce kamarádi nebo takzvaní kamarádi – přebírají to, kde skončili rodiče. Chtějí, abychom cítili city, které oni chtějí (abychom cítili) a očekávají to od nás. Očekávají, že budeme cítit, jak chtějí oni. Jsme jako herci - vsazeni do světa hledající fantoma, napůl zapomenutý stín naší ztracené reality. Pokud ostatní chtějí, abychom byli tím, kým oni chtějí, abychom byli, pak zničí to, kým doopravdy jsme. Je to jemný způsob vraždy.... Nejvíce milující rodiče a příbuzní páchají tuto vraždu s úsměvem na tváři.

Lizzie: Myslíš, že je v silách jednotlivce osvobodit se od těchto sil sám – sám za sebe?

Jim: Tento druh svobody není zaručen. Nikdo jej za tebe nevyhraje. Musí se vybojovat sám za sebe. Pokud očekáváš, že to udělá někdo jiný – někdo mimo tebe – stále závisíš na ostatních. Stále pak zůstaneš zranitelná vůči těm omezujícím, ďábelským vnějším silám.

Lizzie: A není možné, že lidi, kteří chtějí svou svobodu, se sjednotí – sjednotí sílu, možná aby povzbudili ostatní? To musí být možné.

Jim: Kamarádi si můžou pomoci. Pravý kamarád je někdo, kdo ti nechá svobodu být tím, kým jsi – zvláště svobodu cítit. Nebo necítit. Cokoliv se stane, všichni jsou fajn. Tomu se říká láska – nechat člověka být tím, kým je. Více lidí ale miluje pro to, kým se tváříš být. To udržuje jejich lásku, dokud se tak chováš – dokud tak performuješ. Začneš milovat svoji roli. Je to pravda, jsme zakleti v obraze, v příběhu, a smutné je, že si na to lidé zvykli, vyrostli se svoji maskou. Milují své okovy. Zapomněli, kým doopravdy jsou. A pokud jim to zkusíš připomenout, nenávidí tě za to – cítí se, že jim kradeš nejdůležitější věc v jejich životě.

Lizzie: Ironické a smutné. Copak nikdo nevidí, že se snažíš ukázat cestu ke svobodě?

Jim: Hodně lidí ani neví, že jim něco chybí. Naše společnost pokládá velký důraz na ovládnání – schovávání svých citů. Naše kultura se vysmívá přírodním národům a je hrdá na potlačení oněch přírodních instinktů a impulzů.

Lizzie: V tvé poezii otevřeně obdivuješ a chválíš přírodní kmeny – například indiány. Myslíš, že to nejsou lidé, ale jednotlivé lidské společnosti, kdo jsou nemocní a nebezpeční?

Jim: Podívej se, jak ostatní kultury žijí – mírumilovně, v harmonii se zemí, s lesem, se zvířaty. Nekonstruují válečné stroje, neinvestují miliony dolarů do bojových akcí proti státům, které se nechovají podle jejich představ.

Lizzie: Žijeme v nemocné společnosti.

Jim: To je pravda... a část té nemoci je to, že ani nevíme o tom, že jsme nemocní. Naše společnost má toho tolik – příliš mnoho ke správé, že svoboda končí na posledním místě toho seznamu.

Lizzie: Ale není zde něco, co umělec může udělat? Pokud se necítíš jako umělec, můžeš něco splnit? Jak můžeš dál pokračovat?

Jim: Nabízím obrazy. Vytvářím vzpomínky na svobodu, které může být dosaženo – jako Doors, že? Ale my jen můžeme otevřít dveře – ale nemůžeme vzít lidi skrz. Já je nemůžu osvobodit, dokud nechtějí být sami svobodní – svobodní víc, než cokoliv jiného. Možná prostí lidé mají míň kravin, kterých se můžou vzdát. Osoba, která touží se toho všeho vzdát – ne jen bohatství - všechny kraviny, kterým jsme se učili, veškerý brainwashing společnosti - toho všeho se musí člověk vzdát, aby se dostal na tu druhou stranu (to the other side). Hodně lidí toto nechce udělat.

Lizzie: Na tvém prvním albu je cítit dojem apokalypsy a „Break on through (to the other side)“ je transcendence. Vidíš to stále jako existující možnost?

Jim: Je to teď jiné. Tehdy jsem myslel, že jsem schopen vytvořit pohyb – lidé povstávali a spojovali se v masovém protestu – odmítali být dál omezováni – jako kdyby chtěli spojit síly a zlomit to, jak W. Blake nazývá: „okovy myslí“ ... Čas Love street

je už pryč. Jistě, je možná transcendence, ale ne v masovém měřítku, žádná vesmírná rebelie. Nyní to může působit jen individuálně – každý sám za sebe. Jak říkájí: zachraňte se. Násilí není vždy zlo. Co je zlo, je ta fascinace násilím.

Lizzie: Co to způsobí?

Jim: Pokud je přírodní energie a její impulzy příliš dlouho potlačována, stane se násilnou. Je to přirozené pro věci, které byly drženy dlouho pod tlakem, že se stanou násilné, když jsou uvolněny. Osoba, která byla příliš dlouho potlačována, zažije tolik potěšení v tom násilném uvolnění... ale děje se to rychle a stručně. Proto se tak člověk může stát fascinován násilím.

Lizzie: Ale pak, ten pravý zdroj zla není násilí, nebo jeho fascinace – ale ty potlačující síly...

Jim: Je to tak – v ale několika málo případech, osobní fascinace násilím zahrnuje skryté společenství s násilníky. Lidé hledají tyranu, podporují a aktivují je. Spolupracují se zákazy a pravidly, až se stanou sami nabitými násilím – uvolněným v rebelii.

Lizzie: Ale proč?

Jim: Tradice, možná hříchy našich otců? Amerika byla přesvědčena v násilí. Američané jsou okouzleni násilím. Připojí se k aktuálnímu procesu násilí. Jsou TV-hypnotizováni, televize je neviditelný štít před venkovní realitou. Nemoc 20. století je neschopnost cítit vlastní realitu. Hromadné sledování televize, mýdlových oper, filmů, divadel, pop-idolů a divoké emoce pro symboly. Ale v realitě svých životů – jsou emočně mrtví.

Lizzie: No ale proč? Co nás nutí utíkat od svých pocitů?

Jim: Nebojíme se tak moc násilí, jako svých pocitů. Osobní, soukromá bolest je mnohem strašnější, než může kdokoliv druhému způsobit.

Lizzie: Moc to nechápu.

Jim: Bolest nás udržuje vzhůru. Lidé se snaží schovávat bolest, ale jsou mimo. Bolest je něco, co se musí nést, jako rádio. Cítíš svou sílu v prožitku bolesti. Je to v tom, jak to vezmeš. To se počítá. Bolest je jako pocit – tvé pocity jsou tvoji součástí – tvou vlastní realitou. Pokud se za ně stydíš a schováváš je, ne-